

Ve čtvrtek 11.5.1995 se mi zdál legrační sen.

Šla jsem na schůzku Čochtanů zrovna v den, kdy přšelo. Před klubovnou bylo mnoho louží, bahna a já nevěděla, kam šlápnout. Bylo přede mnou poslední bahno, když jsem zavadila o kámen a šlápla do něj. Bahno mi cáklo na čelo a udělalo mi takový vzoreček, že se mi všichni Čochtani smáli. Bahno mi zaschlo a já neměla o tom ani potuchu. Vešla jsem do klubovny a v tom vypukl vodopád smíchu.

Byla jsem vážná. Zeptala jsem se Wimpyho, ale ani on mi ve smíchu nic neřekl. Tak jsem si sedla na lavici a protože smích nepřestal, podrbala jsem se. A v tom jsem pochopila důvod smíchu. Začala jsem se smát až Wimpy řekl: „STOP“. A všichni ztichli. Pak pokračovala normální schůzka. A když jsem šla domů, dávala jsem si pozor!

Až ráno mě máma zaskočila otázkou: „Proč ses v noci tak smála?“

Martina